

“... del bé que te vull te'n trec un ull...”

Aquesta manera de diure vol posar la nostra atenció sobre el fet que, a voltes, lo bé que proclamem o demostrem de volguer a persones, animals o coses, pot ésser prevalentment o exclusivament un fet de egoisme. A voltes, també, per ignorància o diferència de mentalitat, el bé que creiem o volem fer, se transforma en mal, o provoca situacions poc simpàtiques i fins i tot danoses. Cadaú de mosaltres ha segurament tengut la oportunitat de viure o ésser testimoni de situacions anàlogues.

És, per exemple, freqüent el cas de genitors que creuen i de fet volen bé al propi fill, però amb una educació no adequada, obtenen l'efecte contrari, i més de una volta se troben amb el fill arruïnat.

Són formes de egoisme no sempre conscient provocat de un afecte morbós pel propi fill i que se exprimeix amb una excessiva volun-

tat de protecció i amb una sèrie, a voltes infinita, de limitacions i prohibicions que, objectivament, no és possible considerar ni expressió de amor patern, ni un bon mètode educatiu.

Hi és després lo bé que fem perquè tenim un interès ben determinat o perquè és finalitzat a un profit. És naturalment un bé fals i que, doncs, si no obté l'útil que esperem, pot degenerar en reaccions negatives. La mateixa cosa la constatem amb els animals, com cutxos, gates i pardals tancats en gàbia, que tant me recorden la poesia de Rafael Caltardi *“La cardenera”*, on diu:

*«I t'han tancat a una presó de canya.
- Que canta i fa alegria - diu la duenya,
que no coneix la tua dolor de cor:
hi ha gent que riu on no hi ha sol que plor!»*
És propi ver que ... *del bé que te vull
te'n trec un ull...!*

Vito Loy